

„EX LIBRIS“ ZAGREBAČKOGA BISKUPA ALEKSANDRA ALAGOVIĆA.

U biblioteci nadbiskupskoga sjemeništa zagrebačkoga nalazi se na koricama knjige „Tractatus de sanctissima Trinitate, autore D. Carolo Vuitasse. Pars prima. Posonii 1788. bakrorezni „ex libris“ sa grbom braće Aleksandra, Mirka i Ladislava Alagovića. Otisnut je na 0·13^m visokom i 0·09^m širokom papiru, a prikazuje nam se ovako (sl. 59.): U štitovu polju stoji na srednjem od tri jednako visoka brijega na desno (heraldički) okrenut golub, koji u kljunu natrag zakrenute glave drži prsten. U gornjem desnom uglu štitovu nalazi se polumjesec, a u lijevom veliko sunce. Na štitu počiva napred okrenuta okrunjena kaciga, a na njoj stoji na desno okrenuta odjevena svinuta ruka, koja drži zavinutu sablju sa krsnicom (Kreuzesgriff). Sa objih strana kacige spušta se niz štitove strane akantovo lišće, a ispod štita napisan je na zavinutoj vrpici napis: *Fraterum Alexandri Emerici et Ladislai Alagovich*. Knjiga je došla u sjemenišnu biblioteku sa knjigama, što ih je ovoj knjižnici biskup Alagović poklonio.

Dr. Ivan Bojničić je u svojem lijepom djelu „Der Adel von Kroatien und Slavonien“ na t. 2. priopćio i grb obitelji Alagovića, ali se njegov nacrt bitno razlikuje od ovdje priopćenoga. Tamo je golub na desno okrenut i ima gore uzvinuta krila, a kod nas zakreće glavu na lijevo, a krila mu pristaju uz tijelo. Po Bojničićevom opisu znademo, da je golub bio bijele boje sa crvenim nogama, da su brijegovi zelene, polumjesec srebrene, a sunce i prsten zlatne boje.

Plemićka porodica „Alagovića“ obitavala je negda u Slavoniji, gdje je posjedovala velika imanja, no bojeći se provala turskih u Slavoniju, preseli se u Ugarsku, poimence u županiju nitranjsku i požunsku. Slavonski su Alagovići imali predikat „de Dobrotin“ i Alagova kula“, te od njih potječe i zagrebački biskup Aleksandar Alagović.

Aleksander Alagović ugleda svjetlo života u nitranjskoj županiji, u mjestancu Manighi 30. prosinca 1760. od oca Ladislava i majke Anke rođene Manighe. Poodrasav Aleksander, poslaše ga roditelji u pučku školu, koju svrši dobrim uspjehom, a pokazujući osobitu volju za svećenički stalež dadoše ga u gimnaziju, koju svrši dijelom u Njitri, a djelom u Trnavi. Kao sedamnaestgodišnji mladić bijaše već klerikom — slušao je filozofiju u Njitri, a bogosloviju u budimpeštanskom centralnom sjemeništu, gdje bude nakon svršenih bogoslovnih nauka, položiv stroge ispite, ovjenčan doktorskom lovorikom iz bogoslovije. Reden u svećenika mjeseca prosinca 1784. bude poslan u Požun za profesora i nadstojnika duhovne mladeži, koju je čast kroz tri godine obnašao. Kao nadstojnik mladeži stekao si je veliku ljubav u srcima svojih gojenaca radi svojih lijepih vrlina i

plemenita srca. Kako bijaše mlad, a uz to uček čovjek svrati na sebe pozornost svojih glavara, poimence njitranskog biskupa Franje Fuchsa, koji ga 1789. imenova svojim tajnikom, a 1790. podijeli mu župu u Močonaku. Ovdje podigne svojim revnovanjem, a troškom biskupovim iz temelja ubožnicu i župni stan. No ovdje ne osta dugo, jer ga raznim novim častima odlikovaše. Dok je još bio župnikom u Močonaku, bude najprije imenovan profesorom, a ne dugo iza toga (1791) i rektorom njitranskog sjemeništa. Za zasluge, što ih steče u tom svojstvu, nastojeći oko boljka mladega svećenstva i uređenja sjemenišne zgrade, bude imenovan kanonikom njitranskim. Istodobno povjeriše mu župu u trgovištu Galanthi, gdje je svojim troškom i milodarima pobožnih župljana podignuo u brzo iz temelja novi župni dvor, učionu i ubožnicu. Radi ovijeh zasluga imenova ga car Franjo II. kanonikom požunskim, a grad Požun svojim župnikom. No ne osta ni ovdje dugo, jer ga već god. 1809. isti car Franjo II. imenova kanonikom ostrogonskim, te mu istodobno povjeri i upravu centralnog sjemeništa u Pešti.

U to vrijeme pada i provala Francuza u zemlje carevine austrijske. Od kako su Francuzi pod Napoleonom I. koncem 1805. provalili u Dalmaciju, a 1810. posjetili i jedan dio naše uže Hrvatske, bilo se bojati, e će se rascijepati zemlje carevine austrijske, a kako je Alagović nastojao oko toga, da se to ne zbude, bude za ove zasluge već 1810. imenovan naslovnim biskupom rozonenskim i dodijeljen ugarskom namjesničkom vijeću na službovanje. Njegovom inicijativom sagrađena je sada bolnica u Pešti, a uprava njezina povjerenjena milosrdnoj braći. Za ove zasluge bude Alagović odlikovan čašću referendara i tajnim dvorskim savjetnikom kod ugarske kancelarije, koju je čast kroz sedam godina na opće zadovoljstvo vršio, kad no ga 1821. nadariše vranskim prioratom i čašću prepošta kaptola zagrebačkoga, a 1828. posta locumtenens (banski namjesnik) i tajni dvorski savjetnik.

16. prosinca 1827. umrije veliki biskup zagrebački Maksimilijan Vrhovac, a već 18. listopada 1829. imenovan bi mu nasljednik u osobi Aleksandra Alagovića. Slijedeće godine 1830. na 30. svibnja bude Alagović u Kaloči posvećen i 25. srpnja u Zagrebu svečano ustoličen. Kao biskup zagrebački stekao je Alagović velikih zasluga kako za čitavu biskupiju, tako i za samu prvostolnu crkvu i svoj biskupski dvorac, Naložio je, da se imadu svećenici svake godine po dva puta

Sl. 59. „Ex libris“ zagrebačkoga biskupa Alagovića i njegove braće.

u svojim arcidakonatima sastajati na t. zv. „coronae“, gdje će raspravljati o bogoslovnim pitanjima i o potrebama svojih vjernika. Kao „locumtenens banalis“ mnogu je važnu odredbu izdao za upravu naše kraljevine. Svoj biskupski dvorac uredio je prema modernome ukusu, osušiv poveći potocić, koji je pokraj dvorca tekao. Ovećom svotom novaca pripomogao je, da se sabornica raširi i poljepša. Ugledav se u primjer svoga predšasnika biskupa Maksimilijana Vrhovca, koji je u Zagrebu osnovao sirotište, kupi Alagović od Isusovaca za 60.000 for. njihov samostan u Požegi i preuredi ga za odgojilište, i to za 20 dječaka i 6 djevojčica (danas se u tom zavodu odgajaju samo dječaci). Taj zavod postoji još i danas, te je od sadanjeg nadbiskupa Jurja Posilovića nešto proširen.

Godine 1826. predložio je tajnik i virtuoz grofa Erdödyja Đuro Dragutin Wiesner pl. Morgenstern (kasnije koralista kod stolne crkve u Zagrebu) biskupu Vrhovcu, prepoštu Alagoviću i kanoniku grofu Sermageu, da se osnuje u Zagrebu filharmonično društvo. Biskupu se ta misao osobito svidala, te je toplo preporučio prepoštu Alagoviću. Taj nagovori Wiesnera, da sastavi pravila za zagrebačko filharmonično društvo, koja će se podastrijeti vladi na odobrenje. 5. svibnja 1827. budu od ugarskog namjesništva pravila potvrđena, za malo i društvo osnovano, a Alagović bude tome društvu osnivatelj i pokrovitelj.

Alagović volio je znanostima i umjetnostima, te je njegovim troškom štampano u Zagrebu kod Fr. Suppana 1831. „Čtenje i Evangelium za vse nedelje i svetke celoga leta za potrebuvanje slavne biskupije zagrebačke“ u 8°. God. 1834. na sam Božić odpjeva u zagrebačkoj stolnoj crkvi svoju zlatnu misu velikim slavljem. Živeći skromno i pobožno umrije 18. ožujka 1837. od kapi, te ga sahraniše u stolnoj crkvi.

Zlatko Kolander.